

**Nieuwe
publicatie:
Wetboek
gezondheidsrecht**

In de reeks: Larcier Themawetboeken

Editie 2008

Stefaan Callens, Mieke Goossens, Filip Van Der Mauten, Annelien Vermote

De reglementering in de gezondheidszorg is zeer divers en heeft betrekking op verschillende uiteenlopende spelers. Dit wetboek brengt op een overzichtelijke wijze de meest relevante teksten uit het gezondheidsrecht samen in één themawetboek. Het wetboek besteedt aandacht aan zowel de rol van de arts en de patiënt alsook aan de rol van andere gezondheidsactoren zoals ziekenhuizen, fabrikanten of verdelers van medische hulpmiddelen en geneesmiddelen.

Dit themawetboek verzamelt regelgeving omtrent medische hulpmiddelen, geneesmiddelen, patiëntenrechten, medische aansprakelijkheid, ziekenhuizen, bio-ethiek en omgaan met informatie.

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel vroeg het Hof van Justitie of de nationale wet van 15 april 1958 betreffende tandverzorging verenigbaar is met het principe van vrije mededinging binnen de gemeenschappelijke markt. De wet van 1958 verbiedt zowel directe als indirecte reclame voor het verzorgen of voor het doen verzorgen van aandoeningen, letsels of afwijkingen van de mond en van de tanden.

In zijn conclusie oordeelde advocaat-generaal BOT dat het verbod op publieksgerichte reclame wel degelijk een beperking uitmaakt van het vrij verkeer van diensten en van vestiging. Dit verbod kon echter gerechtvaardigd worden wegens o.a. de bescherming van de volksgezondheid. Volksgezondheid is een dwingende reden van algemeen belang die voorrang heeft op andere belangen die worden beschermd door de verdragsbepalingen.

Advocaat-generaal BOT was van oordeel dat het reclameverbod niet onevenredig is voor zover het de tandverzorgers toelaat hun praktijk bekend te maken bij het publiek. De toegang van het publiek tot dergelijke objectieve informatie moet dus gevrijwaard zijn opdat geen sprake zou zijn van een belemmering van het vrij verkeer.

Het verbod op publieksreclame is met andere woorden gerechtvaardigd uit hoofde van de bescherming van de volksgezondheid, in die mate dat het tandverzorgers niet verbiedt om objectieve informatie te doen opnemen in een telefoongids of een ander openbaar informatiemedium teneinde hun praktijk bekendheid te geven.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de wet van 15 april 1958 die eenieder en tandverzorgers verbiedt in het kader van een vrij beroep of een praktijk voor tandverzorging op welke wijze ook reclame inzake tandverzorging te maken geen schending uitmaakt van de Europese mededingingsregels.

Een Italiaanse rechter stelde naar aanleiding van een geding tussen een Spaanse onderneming die zich op de Italiaanse markt bezighield met esthetische behandelingen en een Italiaans reclamebureau, een aantal prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie. Volgens de Italiaanse wetgeving is het verboden om op nationale televisie reclame te maken voor medisch-chirurgische esthetische behandelingen in particuliere instellingen in de gezondheidszorg. Die reclame is echter wel toegestaan voor lokale televisienetwerken en in andere communicatiemedia, op voorwaarde dat hiervoor toestemming wordt verkregen van de bevoegde lokale autoriteit.

De Italiaanse rechter vroeg het Hof van Justitie naar de verenigbaarheid van voornoemde Italiaanse wetgeving met het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging zoals bepaald in de artikelen 49 en 43 van het E.G.-Verdrag.

In zijn conclusie stelde advocaat-generaal BOT dat het verbod om dergelijke reclame te maken op de nationale televisie een beperking uitmaakt van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten. Hoewel een lidstaat de uitoefening van deze vrijheden rechtsgeldig kan beperken ten behoeve van een gerechtvaardigd belang als de bescherming van de volksgezondheid, dient de betrokken maatregel niettemin geschikt te zijn om dat doel te verwezenlijken. De maatregel mag niet verder gaan dan daarvoor noodzakelijk is. Daar de reclame voor medisch-chirurgische esthetische behandelingen in particuliere instellingen in

**Televisiereclame
voor medisch-
chirurgische
behandeling**

vervolg

**Uitoefening van
de gezondheids-
zorgberoepen en
migranten**

de gezondheidszorg onder bepaalde voorwaarden is toegestaan op lokale televisienetwerken, is het verbod van deze reclame op de nationale televisie niet voldoende om aan het vereiste van evenredigheid te voldoen. De advocaat-generaal besloot dan ook tot een onverenigbaarheid met het gemeenschapsrecht.

In haar arrest van 17 juli 2008 oordeelde het Hof op basis van dezelfde overwegingen dat de Italiaanse regeling wel degelijk een ongerechtvaardigde beperking van het vrij verkeer inhoudt.

Via het K.B. van 27 maart 2008 is hoofdstuk IVbis van het K.B. nr. 78 dat handelt over de erkenning van beroepskwalificaties en de toepassing van de Europese regelgeving gewijzigd. Deze wijziging is het gevolg van de omzetting van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 november 2005. De belangrijkste wijzigingen worden hier kort uiteengezet.

Niet alleen is de structuur van hoofdstuk IVbis gewijzigd, ook zijn bepaalde begrippen weggelaten en zijn er andere nieuw ingevoerd. Zo verwijst het begrip "migrant" voortaan naar elk(e) (familielid van een) onderdaan van een lidstaat of een derde land, en is de "Directie Geneeskundepraktijk" vervangen door het "Directoraat-Generaal". Met betrekking tot de procedure tot het laten erkennen van een beroepskwalificatie om zich in België te kunnen vestigen, zijn bepaalde aspecten gewijzigd en is er een "automatische erkenning" ingevoerd ter aanduiding van de gevallen waarin Europese opleidingen worden gelijkgesteld met Belgische opleidingen. De migrant die houder is van een opleidingstitel met een basisopleiding die beantwoordt aan de bepalingen vastgesteld door de Minister en die door de Minister werd erkend, wordt gelijkgesteld met de houder van een Belgisch diploma.

Het K.B. vermeldt welke documenten de erkenningsaanvraag moeten vergezellen. Het Directoraat-Generaal moet de ontvangst van de aanvraag bevestigen binnen één maand na de ontvangst en in voorkomend geval meedelen welke documenten ontbreken. Het Directoraat-Generaal gaat over tot een grondig onderzoek van het dossier en uiterlijk vier maanden na de indiening van het volledige dossier, dient de Minister de erkenning af te leveren (drie maanden in geval van een automatische erkenning).

Verder is de regeling inzake de tijdelijke en incidentele dienstverrichtingen gewijzigd en meer uitgewerkt via het K.B. van 27 maart 2008. Zo voorziet het K.B. voortaan dat de tijdelijke en incidentele dienstverrichting van een gereguleerd beroep niet om redenen van beroepskwalificaties kan worden beperkt op voorwaarde dat het beroep of de opleiding die leidt tot de toegang tot of de uitoefening van het beroep in de lidstaat van vestiging is gereguleerd, en zonet, indien de dienstverrichter tijdens de tien jaar die voorafgaan aan de dienstverrichting in België gedurende ten minste twee jaar dat beroep heeft uitgeoefend in de lidstaat van vestiging. Voorafgaand aan de eerste tijdelijke en incidentele dienstverrichting, dient de dienstverrichter evenwel het Directoraat-generaal op de hoogte te brengen van de dienstverrichting door middel van een schriftelijke verklaring (dewelke o.a. de gegevens betreffende de verzekeringsdekking moet bevatten).

Bovendien is voortaan vereist dat de migrant wiens beroepskwalificaties in België werden erkend of de dienstverrichter die in België werd toegelaten voldoende Nederlands, Frans of Duits dient te kennen om het desbetreffende gereguleerde beroep in België te kunnen uitoefenen.

De Raad van State stelde aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag of artikel 6 van de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, doordat de Vlaamse regering de maatregel om andere vormen van huisvesting, verzorging en dienstverlening aan bejaarden, georganiseerd door een krachtens het decreet erkende inrichting alleen te subsidiëren wanneer het inrichtingen met voorzieningen voor bejaarden betreft die uitgebaat worden door lokale en provinciale besturen of vzw's en stichtingen.

Het Grondwettelijk Hof oordeelt in haar arrest van 4 maart 2008 dat de keuze voor subsidiëring van uitbaters met een bepaald juridische statuut berust op een objectief criterium dat pertinent is ten opzichte van het beoogde doel. De decreetgever wil de problematiek van de vergrijzing van de bevolking op een efficiënte manier en binnen het kader van de budgettaire middelen aanpakken. De keuze om slechts instellingen te subsidiëren die worden uitgebaat door lokale en provinciale besturen, VZW's of stichtingen en niet de inrichtingen uitgebaat door BVBA's, is volgens het Hof verantwoord door het feit dat de eerste worden beheerd zonder winstoogmerk en niet zijn gericht op de verrijking van de leden van de rechtspersoon.

Het Grondwettelijk Hof stelt in haar arrest tevens dat het niet kennelijk onredelijk is dat een subsidiërende overheid voor het verlenen van haar financiële steun opteert voor de uitbaters van inrichtingen waarvan de rechtsvorm de waarborg biedt dat hun activiteiten op het algemeen belang zijn gericht en dat zij geen persoonlijke verrijking nastreven.

*

Voor vragen of opmerkingen bij deze nieuwsbrief kan u steeds terecht bij
Mr. Stefaan Callens (stefaan.callens@callens-law.be) (ver. uitg.).